

Výzdoba kostela v San Franciscu

Z vyprávění P. Slámy o cestě do USA [11]

... a neuved' nás v pokušení! — V. Zikmund [2]

Dojmy z dětské léčebny v Košumberku — M. Zikmundová [4]

Pán Bůh nebude zkoušet naše vědomosti
— Rozhovor s katechetkou Martou Zemánkovou [6]

Přihláška na rekreaci do Janských Lázní [9]

... a neved' nás v pokušení!

Nevzbuzují v nás tato slova modlitby Páně určité rozpaky? Vždyť se modlíme k laskavému, milosrdnému Otci, ten na nás přece nebude přivolávat pokušení! Takové těžké zkoušky očekáváme spíše od toho Zlého.

O tom všem Pan Ježíš dobře věděl, když nás učil, jak se máme modlit. Ale On sám byl Duchem svého Otce vypuzen na poušť, jak to píše Kraličtí, a byl tam na poušti čtyřiceti dnů a pokoušín byl od satana... S posledním pokušením zápasil náš Pán v zahradě Getsemanské — Syn Boží, a přece člověk jako my, prožívající děs a úzkost. Plnil úkol, daný mu Otcem, a musel na něj být dobře připraven. On dobře věděl, jak se máme modlit.

I s námi jedná Bůh Otec jako se svými dětmi. I nás připravuje k určitému úkolu, pro nějž nás přivedl na svět. Obklopuje nás láskou, ale podrobujeme i zkouškám. Dává nám užívat radostí, ale také nás nechává procházet i těžkým žalem. Někdy pak pochybujeme, zda je taková zkouška opravdu z vůle Boží. Má On nás skutečně tak rád, jak to zvěstuje Písmo?

Proč právě já? To je otázka, kterou si velmi často klade člověk, zasažený vážnou nemocí. Proč to muselo stihnout právě mne, když tolik lidí, kteří svým chováním urážejí Pána Boha, jsou zdraví a veselí? Tohle jsem si přece nezasloužil!

Není však toto pokušením, vidět sebe v lepším světle než druhé lidi? A není to vážným pokušením, bouřit se proti tomu, co nás z vyššího úradku stihlo, zatímco by byla na místě pokorná modlitba o pomoc Ducha a jeho spoluúčast na našem trápení?

At' chceme nebo nechceme, do pokušení přicházíme všichni často. Náš smysl pro poslušnost Božímu zákonu musí co chvíli čelit přirozené lidské touze po tom, jak si usnadnit životní cestu. Na druhé straně bychom se dostali do pokušení, kdybychom viděli život jen skrze síť zákonů a zákazů a zapomněli bychom na milost Boží. Kdybychom ztratili tu důvěru Božího dítěte, pevnou důvěru, že at' se s námi děje cokoli, jsme v rukou toho, který nás má rád.

Netrapme se otázkou, kdo na nás pokušení posílá. Může to být zkouška, může to být někdy vážný prubířský kámen naší víry. A jistě v nás může hlodat i satan, plést naše myšlenky a odvádět nás od víry. Jestliže však prosíme: Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi..., pak nepochybujeme, že ve všem, co nás v životě potkává, je skryta láska Boží. Ve chvíli radosti je nám zjevná, ale v žalu a zármutku ji odhalujeme jen hlubokou vírou. Proto vyslovujeme všechny prosby v modlitbě Páně ve stejné důvěře a naději.

Vojtěch Zikmund

PÍSNÍČKY POD VOBRAZ(Y) III

BRNĚNSKÁ NADĚJE

a

FARNÍ SBOR ČESKOBATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
NA VINOHRADECH

Vás srdečně zvou na benefiční koncert

SVATOPLUKA KARÁSKA

a

TOMÁŠE NAJBRTA

který se koná v **sobotu 3. prosince** v 19:00 hodin

**V BUDOVĚ VINOHRADSKÉHO SBORU ČCE,
KORUNNÍ 60, PRAHA 2**

**Zazní staré a nové písně s doprovodem loutny, theorby,
dud, niněry a citary v podání Tomáše Najbrta a písničky
v doprovodu kytary v podání Svatopluka Karáska.**

Výtěžek koncertu bude věnován brněnské pobočce občanského sdružení Naděje, která provozuje pečovatelskou službu a půjčovnu pomůcek pro postižené, denní stacionáře, domovy pro přechodné pobyty seniorů, zajišťuje trvalý pobyt v Domě pokojného stáří, provozuje domov pro seniory s těžkými demencemi (vč. Alzheimerovy choroby), ordinaci odborného lékaře (nestátní zdravotnické zařízení - NZZ) – geriatric a interna, poskytuje služby domácí péče (nestátní zdravotnické zařízení - NZZ) a právní poradny pro seniory.

Získaná částka bude zdvojnásobena prostřednictvím nadace Divoké husy.

Dojmy z pobytu

Jak se žije postiženým dětem a jejich maminkám v dětské léčebně v Košumberku

Třetím rokem absolvoval náš Matěj spolu se mnou několikátý denní rehabilitační pobyt na oddělení neurologie-rehabilitace v Košumberku. V léčebně si pod vedením rehabilitačních sester nacvičíme sestavu zádoových cviků (Matěj má díky nedonošenosti vadu hrudníku a zad), kterou potom denně cvičíme. Po roce se cvičení zkontroluje, doplní dalšími cviky a celý koloběh se opakuje.

Dříve se na tomto oddělení léčily děti bez přítomnosti rodičů. V posledních letech probíhá léčba za doprovodu jednoho z nich (převážně matek) a je kratší. Přesto tady značná část maminek stráví se svými dětmi v průměru 8-10 týdnů v roce. Jejich děti většinou trpí dětskou mozkovou obrnou (poškození nezralého mozku spojené s následným poškozením jeho vývoje). K tomuto poškození dochází u plodu během těhotenství nebo během porodu, či bezprostředně po něm. U DMO je výsledkem poškození především různě se projevující porucha hybnosti a mohou se objevit i další, tzv. přidružené příznaky: např. mentální postižení, různá postižení smyslová, poruchy řeči a epilepsie.

V běžném životě nám není dáno potkat moc dětí s takovým postižením, natož strávit delší dobu v jejich kolektivu. Na tomto oddělení je to docela běžné. Je zde vždy asi 30 dětí — jedny odjedou, druhé přijedou. Během měsíce jich můžeme vidět kolem padesáti. Léčebna je umístěna v krásném parku, což lze využít k mnoha procházkám. Jinak se však děti a maminky musí podřídit léčebnímu režimu (2krát denně cvičení, elektrolyč-

ba, vodoléčba, hipoterapie, masáž, parafin) a také napůl nemocničnímu režimu. Maminky s těžce postiženými dětmi mají většinou samostatný pokoj. Ostatní bydlí po dvou. Soukromí tedy nemají. Často se v noci dostatečně nevyspí. Maminky sem jezdí s dětmi od malička, a tak se z mnohých stanou přítelkyně. Jejich společným znakem je, že nemohou chodit do práce. Péče o děti zabírá hodně času. Je to jiný svět. Poprvé na mě působil docela smutně, až depresivně. Vývoj je totiž radostná věc. Tady se vývoj v mnohém zpomalil a za spoustou malých pokroků je moc práce. Letos se mi tento svět nezдал až tak smutný. Jiný ano, ale ne smutný.

Děti mohou ve školním roce navštěvovat školku a školu. Výuka probíhá dopoledne mezi procedurami v jídelně. Vedou ji dvě velmi hodné paní učitelky, které půjdou již brzy do důchodu. Jedna z nich má pod sklem na stole v této jídelně vloženu tuto úvahu (napsala ji Erma Bombeck):

Napadlo Vás někdy, jak se vybírají matky pro postižené děti?

Já si to představuji tak, že Bůh dává instrukce andělům a ti si je zapisují do ohromné matriky. Amstrongová Beth, syn. Patronem bude Matouš. Forestová Jane, dcera. Patronkou bude Cecilie. Rutledgová Carrie, dvojčata. Patronem... třeba Gothard, ten je zvyklý na málo zbožné lidi. Pak andělům nadiktuje jedno jméno, při kterém se usměje: téhle dáme postižené dítě. Anděl se zvědavě ptá: Bože, proč právě jí? Vždyť je tak šťastná. Právě proto, odpoví Bůh s úsměvem. Copak bych

mohl svěřit postižené dítě ženě, která nezná radost? To by bylo kruté. Ale je trpělivá? ptá se anděl. Nechci, aby byla moc trpělivá, jinak se utopí v sebelítosti a bolesti. Až se vzpomene na z té rány a zármutku, určitě to zvládne. Ale Pane, myslím, že ta žena v tebe ani nevěří. Bůh se usměje: na tom nesejde. O to se můžu postarat. Ta žena je dokonalá. Má správnou dávku egoismu. Andělovi to vzalo dech. Egoismu? Copak to je nějaká ctnost? Bůh přikývne. Jestli se od syna nedokáže čas od času oddělit, nikdy to nedokáže přežít. To je žena, které požehnáme ne zcela dokonalým dítětem. Ještě to neví, ale budou jí mít co závidět. Nikdy nic nebude brát jako samozřejmost.

Žádný krůček pro ni nebude samozřejmým. Až jí dítě poprvé řekne máma, bude svědkem zázraku a bude to vědět. Až bude svému nevidomému dítěti popisovat strom nebo západ slunce, uvidí je, jako to dokáže málokterý člověk. Dám jí, aby viděla jasně věci, které vidím já — lhostejnost, krutost, předsudky a dám jí, aby se přes ně přenesla. Nikdy nebude sama. Budu po jejím boku každou minutu každého dne jejího života, protože bude vykonávat mou práci tak neomylně, jako bych tam byl já. A kdo bude patronem? ptá se anděl připravený k zápisu do matřiky. Bůh se usmál. Bude jí stačit zrcadlo.

Miriam Zikmundová

Mateřské centrum při Farním sboru Českobratrské církve evangelické
Korunní 60, Praha 2 — Vinohrady, 1. patro

pořádá

podzimní a zimní BURZU

dětského a juniorského oblečení, obuvi, školních a sportovních potřeb,
knížek a hraček

ve středu 9. listopadu 2005 od 13.00 do 18.00 hodin

Příjem věcí:	úterý	8.11.	16.30—19.00
Prodej věcí:	středa	9.11.	13.00—18.00
Výdej věcí:	středa	9.11.	18.45—19.00

Za každou přijatou věc se vybírají 2 Kč.
Z celkového prodeje se strhává **10%**.

Výtěžek je věnován ve prospěch mateřského centra FS ČCE.

Přijímají se jen věci čisté, nezničené a **prodejné**.

Vyhrazujeme si právo věci **nepřijmout**.

Limitováno do 25 ks na osobu. Prosíme, mějte připraveny drobné peníze
a seznam věcí bez číslování položek!! DÍKY

Pán Bůh nebude zkoušet naše vědomosti

Rozhovor s novou katechetkou Martou Zemánkovou

Se sestrou farářkou Martou Zemánkovou, která od září pracuje v našem sboru jako katechetka, jsem si chtěla původně povídat hlavně o práci s dětmi. Nakonec se náš rozhovor dotýkal hodně práce faráře i toho, co je důležité asi pro všechny generace.

Co byste řekla o sobě, o své rodině, o sboru, z něž pocházíte?

Jsem z valašského sboru, z Huslenek, sboru původně luterského, ale z té tradice jsem tam zažila už poměrně málo, liturgie už se nezpívala. Ale stále se třeba klečí při Večeři Páně, to z luterské tradice zůstalo. Máme tam také obraz Krista, který pochází z pražského Salvátora, to je taková zvláštnost. Do Prahy jsem přišla v roce 1986 studovat teologii a zůstat v jím tu rozhodně nechtěla. Dva roky před koncem studia jsem ale poznala svého muže, tehdy ředitele Jirchář. Pak jsem se vzali, narodila se nám Anička a chodili jsme do střešovického sboru. Po státnicích jsem nastoupila do Střešovic a na čtvrt úvazku jsem tam pracovala až do roku 2004, s bratrem farářem Vetterem a pak s Pavlem Pokorným. Od počátku jsem učila v nedělní škole. Jinak můj manžel je stavební inženýr a máme tři děti — Aničku (13), Jendu (11) a Marušku (5).

Co vidíte jako nejdůležitější v práci s dětmi?

Myslím, že pro děti je hodně důležité společenství, nemusí být jen v té jedné věkově ohraničené skupině. Děti se můžou učit třeba pro mladší něco připravit.

Myslím, že pro ně je společenství rozdílného věku důležité, zvyknou si na odpovědnost vůči druhým, dovedou si pomáhat, někdy to jde i bez říkání. Dětem

je důležité vyprávět biblické příběhy, ale dávat jim také prostor, aby řekly, jak to vnímají ony. Je dobré nechat je mluvit třeba o tom, jak to prožívají ve škole.

Ptají se děti hodně, sdělují své pocity?

Hodně. Když jsou mladší, spíše sdělují to své. Ti starší vnímají, co člověk říká, a doplní to svou situací, přemýšlejí o tom. Hodně si dávám pozor na to, aby to nebyla škola, další povinnost. Děti jsou všude stejné — ve Střešovicích, Nuslích i Vinohradech, nevidím mezi nimi velké rozdíly. Já jsem měla trochu strach, jak mě děti ve vašem sboru přijmou, ale byla jsem hodně potěšená, jak bezprostřední to bylo. Přijaly mě bez ostychu, samozřejmě, nepřemýšlely, co ode mě čekat. Vůbec jsem vděčná za to, jak mě na Vinohradech přijali, děti i dospělí. Myslím, že člověk má dětem o něčem svědčit a svědčit věrohodně, aby viděly, že tomu sám věří. Já do nich nepotřebuji dostat znalosti nebo vědomosti, vždyť možná si to zapamatují právě skrze mou osobu, že tomu sama věřím. Ony si to možná tak nezformulují, ale vycítí to lépe než dospělý.

Jak se dá ale zabránit tomu, aby to nebyla škola? Člověk vypráví příběh, děti poslouchají, hodina má nějakou strukturu.

Pracuji s obrázky, vystřihovánkami nebo třeba děláme společně komiks či něco podobného. Já je nenutím, že něco musí. Malují si třeba něco, co nemá souvislost, a já je nechám, dál vyprávím příběh, ale ony nějak vnímají. Hraju také s nimi hry, snažím se jimi nějak třeba doplnit příběh, to, co jim sděluji. Někdy se najde dítě, které je v negaci. *Nebudu, nechci...* Moje zkušenost je nenutit. Občas pak samy přijdou a řeknou: Tak já to budu dělat s vámi. Ve škole je učitel nucen, aby děti něco naučil, ale já je nemusím zkoušet. Pán Bůh nás také zkoušet nebude, jen my máme představu, že musíme všechno vědět rozumem. Děti jsou v tom často bezprostřednější. Jejich představy o Pánu Bohu jsou jiné, ale ony ho vnímají jako někoho, na koho se mohou spolehnout. Přicházejí se svými přáními. Proto si často připomínám: nebudete-li jako děti, nevejdete do Božího království... Myslím, že hodně důležité je, aby se do kostela těšily.

Učíte určitě děti, které jsou z domova zvyklé na křesťanský provoz, i děti z rodin, které nejsou ze sboru. Je rozdíl učit tyto dvě skupiny dětí?

Mám pocit, že často děti z rodin, které nejsou ze sboru, přicházejí rády, je to pro něco nového, není to pro ně samozřejmost. Mají ale třeba problém s modlitbou. Já chci, abychom se krátce modlili, děkovali, prosili za konkrétní věci, pro ně je to ale něco, co musí nejdřív přijmout.

Co ty malinké děti? Tři až pětileté? Jak se vám s nimi pracuje?

Vyprávíme příběh, hodně pracuji s obrázky. Hrajeme hry, něco vyrábíme, ale zkouším jim přitom něco povědět, během té hodiny jim příběh různou formou připomenou. Trochu jsem zpočátku nevěděla, jak to bude, když jsou tam bez maminek. Docela mě ale ta práce s malými dětmi těší, i když je to náročné, člověk musí být kreativnější. Dokonce jsem po zkušenosti z Vinohrad začala trochu pracovat s takto malými dětmi i ve Střešovicích.

Jak práci ve třech sborech zvládáte? Co vaše rodina?

Hodně se teď o zaměstnaných ženách mluví nebo se řeší, jak rodina zvládá, když žena chodí do práce. Říká se, že děti jsou pak chudáci. Ale ono asi není úplně nejdůležitější, kolik času člověk dětem věnuje, ale jak intenzivní to je. Nejde to brát tak, že žena celý život obětuje rodině, a pak chce od ní vděčnost. Děti máme jako dar, máme je svěřené, nejsou naším vlastnictvím, nemáme čekat odměnu, vděčnost. Bylo by lehké dávat a něco chtít zpět. To je biblická pravda, která v rodině funguje taky. Já jsem vlastně vždy měla vedle rodiny své povinnosti, takže jsem nikdy nemohla říkat, že je pro ženu dobré zůstat doma. Na to není univerzální odpověď, každý si to musí vyřešit.

Jako dítě jste zažila několik farářů. Pamatujete si z dětství něco, co nyní hodnotíte už z pozice toho, že jste sama farářka? Berete si něco z jejich pojetí, nebo vidíte naopak třeba nějaké chyby na způsobu, jak vedli děti?

Já byla konfirmována ve 13 letech, byla jsem z konfirmandů nejmladší, snad rodiče chtěli konfirmaci trochu urychlit, nebylo jasné, zdali tam bude pak farář. Já jsem sama konfirmaci brala velmi vážně, skutečně jako potvrzení křtu, ale těžce

jsem nesla, když mi říkali, že musím být lepší než ostatní, protože jsem nejmladší. Myslím, že o to přece nešlo. Po konfirmaci jsem ale sama nějak toužila. Nepamatuji se už na to, jak nám byly vykládány katechetické otázky. Pamatuji si spíše znovu ty biblické příběhy, které jsme slyšeli zas trochu jinak než v nedělní škole. Pro mě, když učím, je u konfirmandů důležité, aby při konfirmační slavnosti cítili, že se ke svému křtu přiznávají sami osobně. Jinak je to prázdná slavnost. Myslím, že strašně důležité je vodit děti od malička do kostela. Pravidelně, sami sobě neulevovat, nedělat výjimky. Za to jsem svým rodičům hodně vděčná, že nepolevovali.

U nás učíte jen děti, ale v Nuslích a Střešovicích pracujete jako druhá farářka. Jak si práci ve sborech dělíte?

Dělíme se tak, že po celý rok má jeden farář jednu aktivitu, např. biblické, střední generaci, konfirmandy, mládež, nestřídáme se po týdnů.

Co vám je z farářských aktivit nejbližší?

Asi je to tak nastejno, ale mně osobně nejvíc přinášejí biblické pro dospělé. Pro děti a konfirmandy je ta příprava trochu jiná. Pro biblickou dělám exegezi do hloubky, to mi dává nejvíc, protože proniknu hodně do textu. Pro děti je nutné si uvědomit, kde je jádro zvěsti, pro dospělé je to práce, která zabere hodně času, ale člověk se zas do toho skutečně ponoří. Velice ráda se i připravuji na kázání, těší mě to. Ale práce s dětmi, to je budoucnost. Tam je potřeba napřít síly, aby je to neotrávil. Dospělí chtějí číst Písmo a hledat, co jim říká do života, chtějí to probírat slovo od slova. Dětem je potřeba nést jádro zvěsti tak, aby ho mohly při-

jmout. Když začne do textu šťourat mládež, je to také zajímavé. Na tom se člověk učí říct i *nevím*. *Nevím, proč to tak je, nevyčetla jsem to*. Ale mládež je úžasná, často jde i o lidi, kteří přišli k víře v dospělosti. Ve Střešovicích jsem se hodně věnovala také návštěvám, hlavně u starších lidí, ale myslím, že navštěvovat mladší je také důležité. I naše generace má své problémy, někdy se o nich stydíme mluvit, řešit je. Moje zkušenost je, že někdy si lidé potřebují o takových věcech promluvit. Pomůžte jim, pokud je třeba jen lehce pobídneme, když vidíme, že asi řeší něco, s čím si nevědí úplně rady.

Asi je těžké zachovat míru, aby člověk nemluvil druhým do života moc, nedirigoval je, ale přitom měl zájem a dovedl říci pravé slovo v pravý čas.

No, já si nedělám ambice moc zasahovat radami do života, důležité mi přijde třeba i jen lidi vyslechnout. Člověk musí bezpodmínečně zachovat mlčenlivost, protože naše církev je trochu malý píseček a lidé o sobě hodně vědí. Tak může být taková návštěva pro lidi velká pomoc. Někteří si ji vyloženě vyžadají.

Když spolu tak povídáme, mám silný pocit, že patříte k lidem, které jejich práce baví. Je to tak, že vás farářské povolání i osobně těší a naplňuje?

To ano. Těší. Jsem za to vděčná. Ale co si teď hodně uvědomuju, že to pro rodinu je často dost těžké. Katoličtí kněží v tomto mají výhodu, ale zase jsou ochuzeni o jiné věci, to vím od nich. Je ale dobře, že lidé, kteří do sboru přicházejí, vědí, že i farář, farářka má stejné starosti. Že chápe, když někdy třeba nemůžou přijít, protože jsou skutečně unavení.

Ptala se Jana Šarounová

☐ **Janské Lázně 2006 – předběžná přihláška**

Rádi bychom vás pozvali na tradiční (již osmý ročník) společné zimní dovolené v rekreačním zařízení SOLA FIDE v Janských Lázních, kde jsme pro vás zajistili dostatečný počet pokojů v termínu

Od soboty 11.3. do pátku 17.3.2006

- **Ubytování** je ve dvoulůžkových (a několika třílůžkových) pokojích (většinou mají pokoje koupelnu a WC, některé pokoje mají přistýlky, k dispozici jsou 3 dětské postýlky). Místa je dost, přesto pokud by se nedostávalo, je možné ještě dát na některé pokoje molitany (kdo by chtěl být v pokoji se třemi postelemi ve čtyřech, je to také řešení — hlavně pro ty z nás, kdož mají menší a skladnější děti).
- **Stravování** v ceníku je cena polopenze, odběr stravy je možné na místě domluvit podle potřeby (začíná se večeří 11.3. a končí obědem 17.3.).
- Při obsazování jednotlivých pokojů se budeme snažit vycházet z vašich přání, a proto bychom rádi požádali ty z vás, kteří pojedou sami nebo naopak ve větším počtu, aby věnovali pozornost té části níže uvedeného dotazníku, kde je možné uvést, s kým si přejete být ubytovaní).
- **Cena za pobyt:** pod tímto textem je tabulka, kde je ceník, podle kterého si můžete spočítat cenu pobytu. V tomto roce SOLA FIDE požaduje zálohu na pobyt ve výši 1000 Kč na osobu.

V nastávající sezóně nabízíme pobyt pouze s polopenzí. Snídaně budou probíhat v čase 7.30-9.30 hod, večeře 17.00-18.30 hod. Ubytování bude připraveno v sobotu po 14. hod, pobyt začíná společnou večeří v 18 hodin.

SOLA FIDE - Ceník 2006

osoba nad 12 let	250 Kč /noc	60 Kč jednotlivé jídlo (sníd./večeře)
dítě od 3 do 12 let	180 Kč /noc	55 Kč snídaně, 45 Kč večeře
dítě do tří let (včetně)	30 Kč /noc	
pobyťová taxa	15 Kč dospělá os./den	

Prosíme, abyste v případě zájmu o dovolenou v Janských Lázních vyplnili tuto předběžnou přihlášku a odevzdali ji sborové sestře nejpozději do 2. prosince.

Jméno a příjmení	Věk	Mám zájem o dětskou postýlku ano/ne

Rád bych byl(a) ubytován(a) s:

□ Povídání o brněnské pobočce Naděje

Na Hlavním nádraží v Praze začala v chladných dnech roku 1990 skupina vnímavých a akceschopných křesťanů rozdávat horkou polévku lidem, kteří s vidinou lepších časů přijeli do Čech naspleso z východní Evropy, tehdy zejména z Rumunska. Zůstali však na nádraží a kolem něj. Tam tehdy už žili čeští bezdomovci.

Příběh o polévce na Hlavním nádraží by vyšuměl jako nadšenecké gesto, kdyby tato skupina českých křesťanů nepřemýšlela, co dál. Neboli, jak se dnes odborně říká, kdyby nepromýšlela *návaznost sociální služby*. Pocit zodpovědnosti za lidi kolem nádraží bez naděje vyústil v hledání struktury. Vzniklo občanské sdružení nazvané Naděje. Je to nevládní nezisková organizace. Pracuje dnes již v 15 městech republiky. Ve svých stanovách se představuje jako „křesťanská misijní a charitativní iniciativa“. Je mezikonfesní. Chce sloužit lidem v sociální, zdravotní a duchovní nouzi. Bezdomovcům, opuštěným, starým a stářím omezeným lidem, tělesně i mentálně postiženým, lidem s přetřhanými kořeny, diskriminovaným a vyloučeným, Romům a jiným menšinám. Naděje nemá za zády žádnou konkrétní církev.

Celá Naděje má 420 zaměstnanců. V Praze se věnuje převážně bezdomovcům. Brněnská pobočka Naděje se svými 128 zaměstnanci slouží od roku 1992 ženám a mužům — seniorům. Vytvořila pro ně ucelenou síť sociálně zdravotních služeb. Od pěti bezplatných právních porad na různých místech Brna přes půjčovnu kompenzačních pomůcek až po pečovatelskou a asistenční službu v domácnostech seniorů. Provozuje také čtyři denní stacionáře (tzv. domovinky) pro seniory, kteří se večer vrací domů. V některých máme auto pro dovoz našich seniorů ráno i odpoledne.

V sídlištních čtvrtích Brna provozuje Naděje dva domovy pro přechodné (tříměsíční) pobyty seniorů. Jeden z nich slouží 27 seniorům v 1-3 lůžkových pokojích, druhý právě rekonstruujeme pro několikaměsíční péči o 32 seniorů. Pokoje 4-5ti lůžkové měníme na 1-3 lůžkové. Na okraji centra Brna slouží od roku 1998 Domov pokojného stáří. Svůj poslední domov zde nalézá 26 starých lidí.

Na brněnských Vinohradech, sídlišti položeném nad Brnem, pracuje od roku 2003 náš nejnovější domov. „Jiskra naděje“ je pro 31 starých lidí, postižených Alzheimerovou chorobou. Tam dostává naše naděje skutečně zabrat.

Jsme ovšem také „nestátní zdravotnické zařízení“, máme svou agenturu domácí péče (zdravotní sestry chodí ošetřovat pacienty v jejich domácnostech). Odborně tyto činnosti zajišťuje lékařská ambulance internistky-geriatřičky. To vše existuje pouze za předpokladu, že to každý rok znovu a znovu posoudí a podpoří (nebo také nepodpoří) magistrát města Brna a Jihomoravský kraj. V Brně hospodaříme ročně s 29 mil. Kč. Lidé, jejichž rodiče a blízcí znají naši péči a vyzkoušeli její kvalitu, nás občas sponzor-sky podpoří. A to i přesto, že platby za pobyty nejsou malé. Jméno Naděje bývá někdy i pro nás samotné povzbuzením a výzvou, abychom se mu nezpronevěřili. Neboť ta práce má smysl.

A kde nás bota tlačí? Otlaků a prasklých puchýřů je dost. Věřím však, že se Bůh plný milosti k našim flastrům a flastríčkům každodenně sklání. Jsme vděční za to, že veřejnost, zejména rodiny našich seniorů, přijímají naši práce v Brně dobře, s porozuměním a nezfídka díky. V “popisu práce” jsme křesťanskou misijní a charitativní iniciativou. Mezi spolupracovníky je mnoho katolíků, také evangelíci, baptisté, členové církví bratr-

ské, apoštolské, husitské i KS. Nejvíce je ale mezi našimi pracovníky v Brně těch, kteří se k Bohu nepřiznávají. Jako ředitel zakouším, jak je v některých situacích obtížné zachovat “misijní” charakter naší práce, nezaštitěné žádnou církví. Je jasné, že v žádném případě nelze skrytým tlakem zneužít vedoucího postavení ke snahám dosáhnout u spolupracovníků ateistů “zpěvu písně toho, kdo jim dává

chleba.” Vše závisí na osobní věrohodnosti, modlitbách a spo-lehnutí na Boží požehnání. Jsme-li připraveni, příležitosti k osobním svědectvím o naší vnitřní motivaci přicházejí. Ale vystačí to v dnešní době? Nevystačí.

Jan Sláma

*ředitel oblastní pobočky Naděje v Brně
(www.nadeje.cz/brno.html)*

□ Adventní trh

Tak jako v několika předchozích letech, i letos připravujeme dobročinný bazar v adventní době. Bude se opět konat ve vstupní hale “našeho” kostela na Korunní 60, v neděli 4.12. od 11 do 16 hodin. Cílem je umožnit “neziskovkám” prodej jejich výrobků, nám ostatním pak možnost nákupu dárečků, setkávání při koláčích a vánočním punči nebo čaji. Ve 14 hodin chystá soubor Ochotnice z Kamy divadelní představení a bude i další program pro děti. Těšíme se na vás a vaše známé.

**Za křesťanskou službu
Hanka Šilarová**

□ Rodinná neděle

Poslední rodinná neděle byla věnována kromě společného sdílení a společného jídla také povídání Petra Slámy o Americe, kde v rámci studijního pobytu strávil i se svou rodinou jeden školní rok. Hojnost obrázků nám trochu přiblížila tamní život křesťanský i občanský: viděli jsme americké kostely i americké policisty, krásnou přírodu i mrakodrapy, státní i církevní slavnosti a slyšeli spoustu zajímavých historek. K obědu pak bylo hovězí à la Stroganoff — kdyby snad někdo ke

vznešené chuti jídla zapomněl jeho vznešené jméno. Vařila Zuzana Bruknerová se sestrami z křesťanské služby a výbornými sladkostmi pak přispěly i další šikovné kuchařky. **jaš**

□ Z jednání staršovstva

Staršovstvo na své pravidelné schůzi 13. 10. mimo jiné:

- projednalo a schválilo projekt Tomáše Osladila na vytvoření informačních panelů v našem sboru (v předsáli v 1. patře a v kostele), které by přinášely přehled o sborovém životě a aktuální zprávy z církve pro členy sboru i příchozí odjinud;

- svolalo na neděli 13. 11. sborové shromáždění pro volbu faráře Jaromíra Strádala na období leden – duben 2006 (tedy na dobu neplaceného volna faráře sboru M. T. Zikmunda pro studijní pobyt v USA) a

- zmocnilo statutární zástupce sboru k vypracování povolací listiny a dodatku pro faráře Strádala;

- schválilo, aby Zuzana Bruknerová vedla hospodaření mateřského centra, a vyslovilo ochotu případný schodek jeho hospodaření za rok 2005 dotovat až do výše 5.000 Kč. **(es)**

□ Sborové akce v listopadu

Úterý	1.11.	14.30	koncert nejen pro seniory (R. Kvapil, J. Dus). D. Veis a H. Veisová hrají Bachovy a Dvořákovy skladby.
Středa	2.11.	19.00	biblická hodina — povede ji br. farář Jaromír Strádal st., kandidát na faráře našeho sboru po dobu nepřítomnosti br. far. Martina Zikmunda. Po biblické hodině krátká beseda.
Čtvrtek	3.11.	19.00	Límská liturgie s vysluhováním VP — Dykova
Neděle	6.11.	9.30	VP, při bohoslužbách bude zpívat pěvecký sbor z Bavorska (poté s nimi bude rozhovor u kávy a čaje na faře)
Pondělí	7.11.	16.30	schůzka křesťanské služby
		19.00	schůzka hospodářské komise
Úterý	8.11.	14.30	setkání nejen pro starší věkem: M. T. Zikmund: Calvin — výklad modlitby Páně 2. část
Čtvrtek	10.11.	19.00	schůze staršovstva
Úterý	15.11.	14.30	setkání nejen pro starší věkem: M. T. Zikmund: Calvin — výklad svátostí
Čtvrtek	17.11.	18.00	koncert s přednáškou
Neděle	20.11.	9.30	bohoslužba pro děti, káže Marta Zemánková. Mimořádné sborové shromáždění (volba faráře na leden-duben 2006) (pravděpodobně rodinná neděle — Alexandr Drbal ke 100. výročí založení Bohemky)
Úterý	22.11.	14.30	setkání nejen pro starší věkem: četba na pokračování – A. Zikmundová
Středa	23.11.	10.30	divadlo v mateřském centru — KAŠPÁRKOVO KRÁLOVSTVÍ. Pozor, začátek představení v 10:30!
Středa	23.11.	20.00	setkání střední generace — dětský psycholog Michal Chytrý o rodině
Čtvrtek	24.11.	18.30	společná příprava učitelů nedělní školy
Neděle	27.11.	9.30	1. adventní neděle, VP Při bohoslužbách bude zpívat pěvecký sbor z USA adventní písně.
Úterý	29.11.	14.30	pro starší věkem — četba na pokračování (A. Zikmundová)
Středa	30.11.	19.00	ekumenická biblická hodina Prahy 2 a společné sdílení
Sobota	3.12.	19.00	benefiční koncert S. Karáska a Tomáše Najbrta pro brněnskou Naději
Neděle	4.12.		Po bohoslužbách: tradiční adventní trh (11—16 hod.)

Biblické hodiny se konají pravidelně každou středu od 19 hodin. Budou se vykládat první kapitoly knihy Exodus. Bohoslužby jsou každou neděli v 9.30. Pokud není uvedeno jinak, slouží Martin T. Zikmund.

Hrozen vinohradského evangelického sboru

Vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 18. každého měsíce. Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (chab@idealtour.cz), **Miloš Lešikar**, **Petr Sláma** (slama@etf.cuni.cz), **Jana Šarounová** (sarounova@quick.cz) a **Blanka Uličná**. Tiskovou verzi v programu OpenOffice.org připravuje **Tomáš Osladil**, internetovou **Jan Šaroun** (saroun@quick.cz). Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**